

L É P C S Ó K



XVII. évfolyam 9. 10. szám 2017. szeptember 3.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja



**A tartalomból: Szűz Mária születése
Így szeresd gyermekedet!
Pótvizsga szeretetből
Einstein megható levele lányához
Az Oltáriszentség Miatyánkja**

Szentmise szándékok szeptember hónapban

1.
2. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
3. +id. Kiss Sándorné és +Férje (8.00)
 (11.00)
 +Hitkó István és +Felesége (18.00)
4.
5. +Gazdag István, +Szülei és összes +Hozzá tartozó
6.
7. +Burik Józsefné, +Férje, +gyermekük László és Ilona és összes +Hozzá tartozó
8. +Iványi Imre, +Leánya, +Szülei és összes +Hozzá tartozó
9. +Baran József, +Szülei és összes +Hozzá tartozó
10. +Ellenpacher Ferenc, +Neje, +Mihály, +Julianna gyermekük és összes +Hozzá tartozó (8.00)
 (11.00)
 +Turai István, +Neje, és +Szülei (18.00)
- 11-13.
14. Mikó Mihály, neje +Hornyai Teréz, +Hornyai szülők és összes +Hozzá tartozó.
15. +Berta József, neje +Brancs Julianna és összes +Hozzá tartozó
16.
17. +Varga Jánosné, +Édesanyja és +Gábor fia (8.00)
 (11.00)
 +Gróf Mihály és +Szülei (18.00)
- 18-20.
21. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálataért
22. +Rozmüller Mihály és neje +Turai Teréz
23.
24. *Az egyházközség szeptemberben +Hívei* (8.00)
 (11.00)
 Házassági évfordulót ünneplő házaspár (18.00)
- 25-26.
27. +Ohád nagyszülők és +János unokájuk
28.
29. +Mihály paptestvér és +Édesapja
30. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért

Gondolatébresztő...**Szűz Mária születése öröm az égben,
öröm a földön**

Szeptember 8-a, Szűz Mária születés napja. Prohászka Ottokár a következőket írja: „*A Szent Szűz születése napja, örömnapp az égben. Isten ismét teremtett egy lelket, melyet a bűn nem homályosít el. Ez a teremtése nem romlik, ez a remeklése érintetlen. Örömnapp ez a földön, hajnalhasadás. Éjben álltunk s hiába vártuk a napot, végre ránk hasadt ez a leheletszerű, királyi bíborba öltözött hajnal; ez napot jelent. S mint az erdő madarai énekelnek a pirkadásban, úgy ébred lelkeinkbe imádó, hálaadó éneke. Csakhogy eljött édes, szép hajnal, életünk reménye! Mily erő s bizalom sugárzik belőled. Örömnapp a kereszténységben; megszületik végre az első Istengyermek, a született királynő; a mi Kisasszonyunk. Első is, legszebb is leghatalmasabb; szemünk fénye s dicsőségünk. Örömnappja az éltnek, most fakad az erős, szeplőtelen, romlatlan életnek bimbója. Egyházat beragyogó, mely fényt áraszt ránk. Őszkor születik, mikor a természet halni készül, mintha jelezné, hogy az elhaló természetben kigyullad a kegyelmi élet, s hogy ne féljenek a hervadástól, kik Istenből élnek! Azért tehát örvendjünk e kedves őszi ünnepen, melynek igénytelenségében őserő s örök élet lüktet.*” - eddig a Prohászka idézet.

Ha valakinek, akkor a Szent Szűznek a születése öröm volt az égnek és a földnek egyaránt. Az égnek, mert megjelent a világban Isten legcsodálatosabb teremtménye, a földnek, pedig azért, mert felvirradt rá a megváltás hajnala.

Öröm az égben: A Szent Szűz születésével az Isten eleven temploma készült el. Az angyalok minden pillanatban színről színre láthatják Istent, de a Boldogságos Szűz, a szíve alatt hordozta. Az angyalok leborulva imádják azt az Istent, akit a Boldogságos Szűz fiának fog szólítani. Királynőjüknek ismerik el és hódolnak előtte.

Öröm a földön: A Szent Szűz születése nem csak az égben öröm, az angyalok számára, hanem elsősorban a földön, az emberek öröme. A Szűzanya elsősorban a mienk, Ő is ennek a földnek szülötte. Hiszen először a föld számára született, a mennyország számára Nagyboldogasszony ünnepén, amikor felvétetett a menny angyalai közé, hogy elfoglalja az Őt megillető királynői trónust. Amíg itt élt a földünkön, vállalta a munkát, a szenvedést, az Isten anyaságot, de a kereszt alatt elvállalta azt is, hogy édesanyja legyen mindazoknak, akik szent Fia kereszthalálának gyümölcseiben részesülni fognak. Az Ő születésével beteljesedett az ősevangélium, mely a paradicsomi bűnbeesés után hangzott el, - megszületett a megígért asszony, kinek ivadéka megtiporja a sátán fejét. Szűz Mária születése bizonyíték, hogy mennyire becsüli Isten a legbecsesebb teremtményt, az embert, még bűnös elesettségében is, mert egy új élet világát fakasztotta a Szűzanya személyében. Kisboldogasszony! Köszönjük rajtad keresztül az Istennek, hogy téged anyául választott, és nekünk is anyául rendelt. Köszönjük, hogy ennek a földnek leányai közül kiemelt téged, és a szentségnek oly magas fokára helyezett, hogy a menny angyalai is szépséged láttán csodálkoznak: Ki az, aki eljön, mint a hajnal pírja, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap. Köszöntünk téged születésedben, és hisszük, hogy te is köszöntesz bennünket, amikor majd megjelenünk Szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus előtt.

Jeremy Driscoll: Ez történik a misén (sorozat)

A kenyér megtörése - a szentáldozás

A keresztények által a mise megnevezésére használt egyik legősibb név a „kenyértörés”. Az elnevezés már megtalálható az Apostolok Cselekedeteiben. E cselekménynek gyakorlati oldala volt. A kenyeret darabokra kellett törni, hogy szétoszthassák a jelenlévők között. Ezt a gyakorlatias cselekedetet azonban azonnal úgy tekintették, mint a kibontakozó mélyebb valóság metaforáját. Szent Pál ezt úgy fejezte ki, hogy azóta rányomja bélyegét a közösség öntudatára: „*A kenyér, melyet megtörünk, ugye Krisztus testében való részesedés Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérben részesedünk*”. Játék folyik itt az egy és a sok között. Sokan eggyé válnak az egy kenyérben részesedve, amely Krisztus egy teste. Ha Krisztus testével együtt értjük a kenyeret, akkor azt nem lehet úgy megtörni, hogy ne látnánk a rituális cselekményben az Úr kereszten „megtöretett”, életet adó, közöttünk szétosztandó testének képét. Már az evangélisták is beszámolnak az Úrnak erről a cselekedetéről és az utolsó vacsorán kimondott szavairól, mi pedig az ő szavait foglaljuk össze és alkalmazzuk az alapítási elbeszélésben: „...kezébe vette a kenyeret, megtörte, tanítványainak adta, és így szólt: *Ez az én testem.*”

Olyan liturgikus cselekménnyel van dolgunk, amely nagyon gyakorlatias - lehetővé teszi a megszentelt kenyér és bor szétosztását a hívőknek -, és ugyanakkor a szimbólumok szintjén rendkívül sokatmondó. Miközben mindez zajlik, a gyülekezet gyönyörű himnuszt énekel, melynek szavai további szimbolikus jelentéseket tárnak fel. „Isten Báránya”, énekeljük, és magát Jézust szólítjuk meg ezzel a címmel. Ő a mi húsvéti Bárányunk, akinek testét feláldozták, és akinek vérént ontották bűneink bocsánataért. Egyrészt megvalljuk: „*Isten báránya, te elveszed a világ bűneit...*”, másrészt irgalmat kérünk. Ezt annyiszor ismételjük, ahányszor csak szükséges, hogy végigkísérje az előkészületi cselekményt. Az ének utolsó sorával még nagyobb ajándékot kérünk, olyat, amiért már imádkoztunk: „*adj nekünk békét.*” Ez a himnusz ugyanaz az ének, mint amelyet a mennyei lakomán éneklünk mindörökké. Ezt mutatja be a Jelenések könyve: „*Amint ezt néztem, sok angyal szavát hallottam a trón, az élőlények és a vének körül. Számuk meghaladta az ezerszer ezret és a tízezerszer tízezret. Harsány hangon kiáltotta: Méltó a Bárány, akit megöltek...*”. Vagy: „*Elérkezett a Bárány menyegzőjének napja... Boldogok a Bárány menyegzős lakomájára hivatottak.*”

A szentáldozás

A következő lépés a megszentelt adományok szétosztása. E fenséges mozzanat kezdeteként a pap felemeli a nép előtt a megtört kenyeret, és - mint aki valamely hatalmas misztériumot hoz nyilvánosságra - azt mondja a népnek, hogy vesse rá pillantását. „*Íme, az Isten Báránya*”: ugyanazt a kifejezést használja, mint amit az imént énekelünk. Ugyanígy folytatja: „*íme, aki elveszi a világ bűneit!*” Cselekedetei és szavai nyomatékot kapnak. Ez a megtört kenyér, amelyet magad előtt látsz, ez az előtettek kiöntött bor - nem kevesebb, mint maga Krisztus, aki ételünként jön közénk, és annak az áldozatnak formájában jön, amely elveszi a világ bűneit. Majd kijelenti, hogy „*boldogok, akiket meghív lakomájára*”. Ez a Bárány lakomája, erről szól a Jelenések könyve. Az örök mennyei vendégség, a Bárány menyegzői ünnepe már megkezdő-

dött? Az egész nép együtt imádkozik közvetlenül Krisztushoz, akit előttük emelnek fel, és attól a római századostól kölcsönzik szavukat, aki megkérte Jézust, hogy gyógyítsa meg béna szolgáját: „*Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj*”. Jézus már előre jelezte eucharisztikus ünneplésünket, amikor meggyógyította a százados szolgáját.

Úgy gondolhatunk erre az egész liturgikus egységre, mint amely az Úr imádságának *szavait* tartalmazza, majd pedig azokat *a cselekedeteket*, amelyek szó szerint tettekre váltják, amit mondtunk. A közösség most tettekre váltja az imádságot, és körmenetet alkot. Miközben egy hangon énekelnek, mindenki előrejön a paphoz, hogy egyenként elfogadják tőle az Úr testét és vérét. Ez a cselekedet megerősíti testünkben, amit ajkunk kimondott az imádságban. Ismét érdemes közelebbi figyelmet szentelni annak a kenyérnek és bornak, amelyet eredetileg felajánlottunk. Ugyanott, ahol eredetileg Krisztusnak nyújtottuk át, és ugyanabból a kézből, amely átvette, most visszakapjuk. Ha az áldozásnál kisegítők vesznek részt a szétosztásban a pap mellett, annak gyakorlati oka van. A pap azonban mindig a középpontban áll, és ő végzi a szétosztást, így tehát szentségi jele az önmagát szétosztó Krisztusnak. Azt mondhatjuk, hogy visszakapjuk azokat az ételeket, amelyeket előrevittünk, de teljesen átala-kítva és átváltoztatva nyújtják vissza nekünk. Mivé változtak? A szertartás egyszerű szavai tömören megmondják: „*Krisztus teste. Krisztus vére.*” „*Amen*”-nel felelünk, hogy kifejezzük hitünket, s hogy jóváhagyjuk a cserét, hogy kimondjuk: egyetértünk vele, elfogadjuk következményeit. Elfogadjuk, hogy Krisztus testévé és vérévé válunk.

Szent Ágoston szeretett az áldozásnak erről a dimenziójáról prédikálni. Ezt mondta híveinek: „*Ha meg akarjátok érteni Krisztus testét, figyeljétek, mint mond az Apostol a híveknek: Ti Krisztus teste vagytok s egyenként tagjai. Ha tehát ti vagytok Krisztus teste és tagjai, a titeket jelentő misztérium az Úr asztalára lett elhelyezve: amit magatokhoz vesztek, az a misztérium, ami ti magatok vagytok*”. Vagy: „*Ugyanis ez a szentség nem úgy mutatja be Krisztus testét, hogy elválaszt tőle titeket. Ezt, ahogy az Apostol emlékeztet rá, már előre megmondta az Írás: és ketten egy testté lesznek. Nagy ez a titok, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom. Más helyütt pedig magáról az eucharisziáról mondja: Mi ugyanis sokan egy test, egy kenyér vagyunk*”.

Az áldozás rítusát a szeretet kinyilatkoztatásának nevezttem. Az Úr imádságából a „*Mi Atyánk*” két szavának magyarázata során láttuk, hogy az örök szeretetnek ez a végérvényes *formája*: a Fiút szülő Atya formája, és a Léleké, aki ugyanebből a szeretetből ered. Ha ennek az örök szeretetnek testben kell megnyilvánulnia, ahogy az a megtestesülés misztériumában történik, akkor annak ugyanez lesz a formája. Ez a forma az eucharisztia misztériuma. Jézus szavai alkotnak kapcsolatot e két forma között: „*Amint engem küldött az élő Atya és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, én általam él*”. „*Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok... Barátaimnak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam*”. Talán annyit fűzhetünk ehhez, hogy nincs nagyobb szeretet, mint egy olyan Istené, aki öröktől Atya, aki Fiát szüli, és hogy az a forma, amelyet ez a szeretet felvesz testben való megmutatkozása során, az, hogy Jézus odaadja életét barátaiért. Ugyanezt a szeretetet fejezi ki a szentáldozás liturgikus cselekménye, amikor az Úr testét és vérét saját kezéből fogadjuk. Mindebben kinyilvánul valami: „*Mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam.*” Ez a Szeretet. A

testben közénk jött Szeretet. Olyan Szeretet, amely azért az, hogy átad min-dent. „*Ő isteni mivoltában [alakjában] ...szolgai alakot vett föl*”. Ugyanez a csere jelenik meg a liturgikus mozzanatban. Magát Istent feszítették meg értünk; ő adja át magát a szolga alakjában, a kenyér és a bor alakjában.

Az Atyától örökkön születő Fiú és az ebből a szeretetből származó Lélek egyaránt tekinthető úgy, hogy létét mindkettő az Atya önkiüresítéséből kapja. Ha a testben megnyilvánult örök szeretet ugyanebben az alakban van, akkor ez annyit tesz, hogy a megtestesült Fiúban azt láthatjuk majd, hogy ő is önkiüresítés, amely hozzá hasonló másikat nemz, olyan másikat, akinek mindent átadott, ami az övé („*Én átadtam nekik a dicsőséget, amit nekem adtál*”). Ennek a másiknak a neve: egyház; és minden egyes hívő is, akiben - éppen azért, hogy részesül szentáldozásban - az egyház titokzatos és misztikus módon fennáll. A Szentlélek ugyancsak jelen van saját önkiüresítő tettel a megtestesült Ige önkiüresítésénél. „*Isten szeretete kiárad szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által*”.

Az egyház az a másik, aki Krisztus képében született. Azonban nem csak elvontan, valami határozatlan, körvonalazatlan dologként gondolok itt az egyházra. Nagyon konkrétan azt az egyedi gyülekezetet értem alatta, amely pontosan az eucharisztikus cselekményben jött létre, mint egyház. Valamilyen titokzatos módon az eucharisztia megelőzi az egyházat. *Az eucharisztia hozza létre az egyházat.* Az eucharisziának elsőbbsége van az egyházzal szemben abban a dinamizmusban, amely létrehozza és alkotja, mert csak az eucharisziában rendelkezünk annak hatékony jelével, ami az egyházat azzá teszi, ami: a Fiú és a Lélek önkiüresítése által nemzett „*egy testté, egy Lélekké Krisztusban*”.

Az egység fogalma lényeges a fent elmondottak helyes megértéséhez. A szentáldozáskor nem pusztán esetlegesen kerül egymás mellé a sok hívő egyén, akik közül mindegyik szentségi módon egyesült az Úrral az ő testében és vérében. Mindnyájan egy testet alkotnak, és mint egy test egyesülnek a test fejével, Krisztussal, és járja át őket az egy Lélek, aki feltámasztotta ezt a testet, az egyházat a halálból.

Ebben az egységben, amely azért valósult meg, hogy mindenki részesedett az áldozásban/kommunióban, és az így létrehozott jelben láthatjuk az egyházban a Szentháromság jelét, képét, azaz a sokakat, akik egyé lettek. Mi ebben a szentháromságos mozgásban sajátos helyet foglalunk el, a Fiú helyét. Ennek a neve szeretet. „*A szeretet ebben mutatkozik meg: Nem mi szerettük Istent, hanem ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért*”.

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

11. levél - Büntetés és bölcs tanácsok

Kedves Uramöcsém!

A püspöki irodában eltöltött névleges büntetésem napjai gyorsan múltak. Akkoriban hírét sem ismerték mai betűkopogtató masináknak, hanem az aktamásolás munkáit irodisták végezték, akik közül időnként papok is működni kényszerültek. Egyik másolásra nekem kiosztott akta éppen a saját ügyemről szólt. Válasz volt a plébánosom fölterjesztésére melyet felfüggesztésem és büntetésem ügyében intézett főpásztornához. Ma már nem teszek titoksértést, ha röviden leírom kedves Uramöcsémnek a két levél tartalmát.

Plébánosom alázatos és fiúi hangon közbejárt érdekemben a főpásztornál, büntetésem elengedése és kápláni helyemre való azonnali visszahelyezésem érdekében. Kérését négy bizonyítékkal támogatta. Először kiemelte ifjú és tapasztalatlan koromat. Másodszor bevallotta, hogy följelentésében első benyomásai alapján olyanokat hozott föl, amelyek ellenem bizonyítottak, de tüzetesebb vizsgálat után alap nélküli látszatnak bizonyultak. Harmadszor: igen súlyosnak tartotta büntetésemet. Negyedszer, pedig arra kérte a főpásztort, hogy legyen tekintettel reá is, aki a dolgok végzésében káplán nélkül maradt.

Eme fölterjesztésre küldött püspöki leirat szokatlanul erélyes hangú volt. A főpásztor szintén pontokba foglalta annak anyagát. Először kioktatta plébánosomat, hogy neki nincsen joga felülbírálni a püspök rendelkezését, annál kevésbé túl szigorúnak minősíteni azt. Másodszor megdöbbenéssel veszi tudomásul plébánosom bevallását, mely szerint látszólagos és kivizsgálás nélküli adatok alapján engem bepanaszolni merészelt. A jövőben nagyobb óvatossággal fogják kezelni jelentéseit, és ha még egyszer alap nélküli panaszt tesz, mint hamis vádlóval szemben a legszigorúbban fognak eljárni. Harmadszor, ami káplánjának egy időre való elvonását illeti, vegye tudomásul, hogy ha még egyszer káplánja súlyosabb kihágást követ el, huzamosabb időre beszüntetik a nacafalvai segédlelkész állás betöltését, mert olyan plébánosra, aki nem tudja még újmiséskáplánját sem megtartani a jó úton, nem lehet egy fiatal papot bízni.

Megmutattam ezt az aktát az egyik bent dolgozó beteges paptársnak. Ezt mondta rá: No, öcsém, a nacafalvai főurat, úgy látszik, alaposan kigyógyítják káplánt jelentgető szokásából. Miután lemásoltam ezen leiratot, kihallgatásra jelentkeztem az irodaigazgatónál. Előadtam néki abbéli kérésemet, hogy ne küldjék el ezt a pirongató szerű iratot plébánosomnak. A kanonok úr végighallgatott, és ennyit mondott: Barátom, egész életére jegyezze meg, hogy nem okos dolog a nagy urak dolgába beavatkozni. Bizony kedves Uramöcsém, meg-szégyenülve

távoztam vissza íróasztalomhoz, de bölcs tanácsot kaptam, így megérte. Hosszú életemben sokszor alkalmaztam, de megbántam, amikor nem.

Miután érkezett irodai munkám utolsó napja, a főpásztorom magához rendelt. Atyai jósággal kötötte lelkemre, hogy nyerjem meg a nacafalvi plébánosom szívét és vezessem őt közelebb a falu lelkéhez. Könnyek homályosítják el most is a szemeimet, midőn jelen levelemet írom és a szívéből hangján keresztül kiáradó szeretetére és bizalmára gondolok. Fiam! - mondta -, a te plébánosod nem rossz ember. Tiszta életű pap, csak elhatalmasodott rajta a veszekedő természet. Plébániáját iskolának nézi, ahol az embereket nebulóként kezeli, szidja és bünteti. A te feladatoddá teszem, hogy ezeken az állapotokon változtass! Fiatal vagy, de pap vagy, testvéri okossággal járj el. Megígértem minden tőlem telhetőt, és megbízásomra büszkén készülődtem Nacafalvára.

Estefelé átmentem a papnevelő intézetbe, hogy lelkivezetőmmel beszéljek, de nem volt otthon. A folyosón talákoztam dogmatika professzorommal, aki behívott szobájába. Elmondtam neki helyzetemet és a főpásztorom által rám bízott feladatot. Tanácsot kértem. Tudja - oktatott ki -, csak mindenben filozófiai megalapozással járjon el. A hittételek megvitatása bőséges szabadságot ad az elme-élesítő vitatkozásokra is. Azt tanácsolom, hogy plébánosával hittételi témákról beszéljen. Fiatal voltam akkoron, Uramöcsém, de mégis lehetetlennek tartottam, hogy a nacafalvi egyház helyi kormányosát a tudomány kérdéseinek boncolgatásával nyerjem meg. Megkíséreltem tehát a kibúvót. Igen, professzor úr, de nekem nemigen van segédeszközöm az efféle vitatkozások felkészülésére. Annyi baj legyen, sietett segítségemre, adok én könyvet. Levett könyvtárának felső polcáról egy háromkötetes művet. Péter Gudín a szerzője, aki valaha száz évvel ezelőtt a szalamankai papnevelő intézetben a hittételeket tanította. Félév tartamára kölcsönözte nékem, hogy e mű segítségével megnyerjem plébánosomat a békés élet és a lelkipásztori buzgóság számára.

Másnap aztán lelkemben egy hithirdető elszántságával és Péter Gudín művével hónom alatt megérkeztem Nacafalvára. Amint szekerem a plébánia elé dőcögött, már egy kocsi állott ott, az ellenkező irányból, pedig épp akkor érkezett plébánosom. Poros volt, összetört és izzadt. Messze tanyán járt beteget ellátni. Egyszerre szálltunk le mindketten a kocsinkról, de nem is üdvözölhettem őt, mert a plébánia előtt várakozó harmadik jármű gazdája elibém vágott: Tessék rögvést jönni velem, mert az ispánné tekintetes asszonyt elöntötte a kelevény és már a szava is elállt. Hallván ezt, be sem mentem a plébániára, hanem átvettem a plébánosomtól a betegek olaját tartalmazó szelencét és az egyházi ruhákat vivő sekrestyével együtt, hónom alatt a háromkötetes Péter Gudín köny-

veit szorongatva, fölszálltam a kocsira. Oltáriszentséget nem tartottam szükségesnek magammal vinni, hiszen a küldönc híradása szerint a beteg már beszélni sem tudott. Sebes hajtással jó félóra múlva elértük a grófi birtok is-pánjának a házát. Az ispánnét bizony haldokló állapotban találtam. Próbáltam magához téríteni, de nem sikerült. Föloldozást adtam bűnök alól és feladtam neki az utolsó kenetet. Abban az időben a szemek, orr, száj, kézfejek, lábfejek olajjal való megkenése volt a szokás. Amidőn a haldokló száját kentem meg a szentolajjal, hirtelen magához tért és fölkiáltott: Hol vettétek ezt az avas zsírt? Van nekem tisztességes zsírom is! Megijedtem. Olyan haragosan nézett rám és nagy undort fejeztek ki arcvonásai. Utána aztán rögtön visszaesett az agóniába és mielőtt befejeztem volna a szentség feladás utáni imákat, meghalt.

Imádkoztam az eltávozott lelki üdvéért és üdvös igékkel vigasztalván a síró ispánt, eltávoztam.

Útközben elgondolkodtam. Nem tudtam mire vélni betegem magaviseletét és szavait. Valami eszembe jutott. Elővettem a betegellátó szelencét, kinyitottam és tartalmát megszagoltam. Mindjárt megértettem, hogy ez a konyhájára és éléskamrájára büszke házasszonyt miért hozta vissza egy pillanatra még a más-világi útvjáról is az én szentolajom szaga. Bizony a szentolaj avas volt. És, kedves Uramöcsém, ennek a kis jelenetnek köszönöm, hogy az én betegellátó szelencében sohasem volt hosszú életemen keresztül romlott szentolaj.

Olajszemlémet a sekrestyés hangja zavarta meg. Elbeszélte, hogy mi történt a két hét alatt. Itt a materban, Nacafalván, az egyházközségben, csak egy keresztelő volt, melyet a plébános úr nem olyan gyorsan végzett ám, mint a káplán urak szokták. Félóránál tovább tartott, mert a plébános úr nemcsak a fekete betűket imádkozta el, hanem csendben elmondta a vörös betűket is, azaz a szertartáskönyvben pirosán írt utasításokat is. Megjegyezte azt is a sekrestyés, hogy tizenöt évi szolgálata alatt most látta először a plébánosát keresztelni, aki beleizzadt, mire az Ámenhez ért.

Annál több munka volt az egyházközséghez tartozó két filián és a tanyákon. Minden napra jutott egy-egy feladat. Egyik nap temetés, a másik nap betegellátás. Amikor aznap reggel jelentette a sekrestyés, hogy ismét tanyára kell kocsizni beteghez, plébánosom felsóhajtott. Hogy tört volna el inkább előbb a kezem, minthogy azt a följelentést megírtam! Végül még azt akarta elbeszélni készséges beszámolóm, hogy a plébános úr nagyon haragszik a jegyzőre, mert az valami határozatot hozatott a múlt vasárnap a kaszinó választmányával, de ennek bővebb kifejtésére már nem került idő, lévén, hogy visszatértünk a nacafalvai plébániára. Hogyan fogadott itt a plébánosom, majd a jövő levelében mondja el kedves Uramöcsémnek:

az öreg plébános

A magyarok fele nem gondolkodik az élet értelmén

A magyarok fele nem igazán szokott gondolkodni az élet értelmén, tízből hatan hisznek Istenben, többen a mennyben, mint a pokolban, többen a sorsban, mint a csodákban. Vallásosság és a magyar társadalom értékei egy nagy nemzetközi kutatás friss adataiból: a nagy többségnek ugyan van egyháza, de sokan csak névlegesen tartoznak oda, a vallási aktivitás alacsony. Cölibátus, ezotéria és a vallás átpolitizálódása Kelet-Európában: Isten egy szekuláris társadalomban.

Minden harmadik magyar hord a nyakában keresztet vagy más vallási szimbólumot, nagyjából ugyanennyien szoktak böjtölni és áldozni, heti rendszerességgel azonban a katolikusoknak is csak a 12 százaléka jár templomba – pedig négy emberből három valamely keresztény felekezet tagja.

Sok ez vagy kevés, mennyire vallásos a magyar társadalom, és főleg hogyan? Erre adnak válaszokat egy nagy nemzetközi kérdőíves kutatás Magyarországra vonatkozó adatai. Az amerikai Pew Research ugyanezt a felmérést Kelet- és Közép-Európa 17 másik országában is elvégezte, így az is látható, milyen tágabb folyamatokba illeszkednek a magyar sajátosságok.

A vallásosság és a hit nem olyan kérdés, amire feltétlenül és egyértelmű igennel vagy nemmel lehetne válaszolni. Sokkal többen vannak megkeresztelve, és jóval többen mondják magukat egy felekezetnek tartozónak, mint ahányan akár alkalmilag gyakorolják a hitüket. A felekezetiesség sokaknál neveltetés eredménye, anélkül hogy aktív vallásosság kapcsolódna hozzá. Így fordulhat elő, hogy *Magyarországon a magukat katolikusnak vallók negyede saját bevallása szerint nem hisz Istenben.*

Egész Magyarország 59 százaléka hisz Istenben, köztük fele-fele arányban vannak azok, akik teljes meggyőződéssel, és azok, akik kétségek között; ez azonban sokaknál nem jár együtt például templomjárással. Utóbbi számai (korábbi kutatások is hasonló arányokat mutattak) azt jelzik, hogy a hagyományos egyházas vallásosság jelentősen visszaesett: a teljes népesség 9, de a magukat katolikusnak mondóknak is csak 12 százaléka megy templomba legalább heti rendszerességgel, további 8/10 százalék pedig legalább havonta egyszer.

A vallásgyakorlat más formáit nézve is az látszik, hogy a katolikus egyházhoz tartozóknak csak a harmada-ötöde tekinthető többé-kevésbé aktívnek. Nagyjából ennyien, 24-30 százaléknyan szoktak állításuk szerint áldozni, böjtölni és egyházi adót fizetni. Naponta imádkozni már csak minden ötödik a legalábbis formálisan katolikusok közül – a teljes népességet nézve 16 százaléknyi a napi szinten imát mondó.

Hogy mi van a többiekkel? Ezt leginkább annál a kérdésnél látni, mely azt tudakolta, hogy a válaszolónak mit jelent elsősorban a vallás. Itt a magyar katolikusoknak csak a 22 százaléka válaszolta azt, hogy az számára legalább részben személyes hit – a nagy többség, 71 százalék ellenben egyedül a „családi hagyományt” választotta ki a válaszlehetőségek közül. Sokan vannak tehát, akikről feltételezhető, hogy pusztán névlegesen tartoznak az egyházukhoz. Önjellemzése szerint minden hetedik ember életében

tölt be a vallás nagyon fontos szerepet, 31 százaléknak a vallás „valamennyire fontos”, az enyhe többségnek nem az.

Bár a felvilágosodás szellemében sokan sokáig azt várták, hogy a vallásosság fokozatosan teljesen el fog tűnni, a nyugati világban már jó ideje inkább az a fő trend, hogy miközben a hagyományos egyházas vallásosság mértéke valóban csökken (bár vannak ellentendenciák is, például a városi képzetűbb fiatalok között, tévedés volt azt hinni, hogy a vallás visszaszorul a falusi asszonyok rezervátumaiba), maga a vallási-spirituális érdeklődés még növekedhet is. A keresztény gyökerű képzetek továbbra is általános lehet – akkor is, ha azokat már nem mindenki érzi szorosan a kereszténységhez tartozónak.

A teljes magyar népességnek ma nagyjából a kétharmada hisz a lélek létezésében, de szintén többsége van azoknak, akik a „sorsban” hisznek, abban, hogy az élet folyása előre meghatározott. Ennél kevesebben, de még így is 42 százaléknyan hisznek a csodákban. A túlvilági entitások közül a mennyország népszerűbb a pokolnál.

Minden hetedik magyar katolikus hiszi, hogy a saját hite az egyetlen igaz, üdvösséghez vezető hit. 53 százalék szerint nincs ilyen kizárólagosság, sok vallás is az igaz utat jelentheti az üdvözülés felé. A Biblia szó szerinti értelmezése mellett van 21 százalék (többen tehát, mint akik a katolikus egyház előírásait betartják a vallásgyakorlatban), közel ennyien gondolják, hogy a Biblia Isten szava, de azért nem kell mindent szó szerint venni belőle, 34 százalék szerint pedig a Bibliát ember írta – feltehetően úgy értve, hogy isteni sugallat nélkül.

Az élet értelmén a magyar emberek negyede gyakran, nem egész harmada néhanapján gondolkodik. A többiekre ilyesmi kevésbé jellemző. Így vagy úgy, 21 százalék arra jut, hogy vannak emberek, akik képesek átkot mondani vagy rontást hozni. 14 százalék hisz abban, hogy létezik sorsot befolyásoló mágia, varázslat, boszorkányság. A horoszkópban, kártyában, jövőmondóknak már 19 százalék hisz, de a nem keresztény eredetű hitek közül a reinkarnáció a legnépszerűbb, ebben 27 százalék hisz mifelénk. Érdekes, hogy a lélekvándorlásban jóval több katolikus hisz, mint felekezeten kívüli (31 százalék a 17-tel szemben).

Családi és szexuális erkölcs tekintetében a jelentős többség megengedő, nem követi a keresztény tanításokat. A fogamzásgátlók használatát 8, a házasság előtti szexet 12, a válást 16, az abortuszt 26 százalék tartja bűnnek – meglepő módon valamivel kevesebben, mint az alkoholfogyasztást. A homoszexualitást azonban a többség, 53 százalék morálisan rossznak tartja, az azonos neműek házasságát pedig csak az emberek negyede támogatja. Ebben kiugróan nagy különbségek vannak a térség országai között: a szinte minden más kérdésben is legliberálisabbnak mutató cseh kétharmados támogatásával szemben Oroszországban például 90 százalékos a meglehetősen elutasítottasága. Egyébként is nagyon nagyok a különbségek volt szocialista országok vallási viszonyaiban. A közös pont, hogy az egyházak 1990 után mindenhol fellélegezhettek a szocialista időszak repressziója után, és ez a legtöbb helyen – legalábbis eleinte – együtt járt a vallási aktivitás némi növekedésével.

A SZENTKERESZT FELMAGASZTALÁSA

A kereszt mindennapi életünk tudatos, vagy éppen véletlenszerű tartozéka. Ott van a szobánk falán, néha a szemünkbe ötlík egy-egy hegytetőn, templomtornyon, a nyakunkban hordjuk, vagy pedig éppen ima előtt magunkra rajzoljuk, - keresztet vetünk.

Szent Kereszt felmagasztalásának a napján, Anyaszentegyházunk a kereszt fontosságára és üzenetére irányítja a figyelmünket. A mai ünnep Jeruzsálemben keletkezett. Nagy Konstantin császár a szent sír fölé templomot építtetett, és az itt megtalált szent Keresztet a mai napon ünnepélyesen felmutatták az összegyűlt népnek. Innen a név - Szent Kereszt felmagasztalása. Azóta az egyház minden évben megüli ezt a napot - felemeli a keresztet, hogy rátekintsünk, és tudatossá legyen, hogy az Úr Jézus mit vállalt értünk, és nekünk Krisztus követőknek, keresztényeknek milyen irányba kell haladnunk.

Ennek már az Ószövetségben is volt előképe. A választott nép vándorlása idején veszélybe került, kígyók mardosták, gyötörték őket. Isten parancsára Mózes rézkígyót tűzött egy póznára, aki hittél és bűnbánattal tekintet a kígyóra megmenekült a mérges kígyók marása elől.

A mózesi rézkígyót maga Jézus is említi Nikodémusnak, és önmagára alkalmazta, mint keresztthalála előképét. Így a megváltás pillanatától kezdve a kereszt Isten irántunk való nagy szeretetének a jele - kegyelmi erőforrásunk.

A szentek közül hányan meg hányan voltak a kereszt szerelmesei, mert felfedezték, hogy a keresztet nem iktathatják ki az életükből, hanem a kereszten szentelődnek meg. Így született meg a mondás is, hogy, aki a keresztet el akarja kerülni az, Krisztust kerüli.

Tudjuk például, hogy Szent Ferencnek és társainak kezdetben szegényes körülményeik miatt nem volt imakönyvük, még szentképük sem. Ezért Szent Ferenc egy nagy keresztet állított fel a szegényes hajlékukban, ez pótolta az imakönyvüket és elmélkedési könyvüket. A kereszt volt az evangéliumos könyvük, amely megtanította őket Krisztus tökéletes követésére. Sőt szent Ferenc még azt a kegyelmet is meg kapta, hogy a testén hordozhatta az Úr Jézus szent sebhelyeit, a keresztre feszítés nyomait. Szent Ferenc számára ez állandó fizikai fájdalmat jelentett, amelyet az Úr Jézus iránti szeretetből nagy türelemmel viselt.

Megkeresztelt emberként mi is Krisztus követésére vállalkozunk. Azt a hivatást kaptuk, hogy megszenteljük azt az életkörülményt, amelyben élünk. Arra lenne szükség, hogy ne csak nézzünk, hanem lássunk is. Észre kellene vennünk, az életünk üdvösséget hozó mindennapi keresztjét, amely megjelöl. A naponkénti bosszankodást, a jelentkező betegséget, a jócselekedetre felkínálkozó alkalmat. Nem kirívó nagy dolgok, de mindennap jelen vannak. Ezekből szövődik az életünk, s ha tudatos vállalással nem színezzük egyszerűen sima, dísztelen és szürke lesz minden.

A Kereszt nemcsak központi jelképe hitünknek, hanem központi tartalma is. A Kereszt által nyertük el megváltásunkat, a Kereszt útján mutatta meg Isten irántunk való végtelen szeretetét. De Krisztus Keresztje hitünk és életünk legvigasztalóbb üzenete is, mert általa tudjuk, hogy egyetlen szenvedés sem hiábavaló, ha képesek vagyunk Krisztus szenvedéséhez fűzni azt. Nincs élet kereszt nélkül; a kérdés csupán az, hogyan visszük keresztünket? A választ erre a kérdésre megtaláljuk, ha lélekben felmegyünk a Kálváriára és megállunk Krisztus keresztje előtt.

A Kálvárián három kereszt állt. Megszoktuk, hogy csak a középsőt, Jézus keresztjét vesszük komolyan. A másik kettő mintha nem jelentene semmit nekünk, mintha véletlenül kerültek vol-

na oda. De nem így van. Ez a három kereszt egymáshoz tartozik, mert ezek képviselik az egész emberiséget, Krisztussal, a világ Megváltójával együtt.

Álljunk meg először egy pillanatra a baloldalon található kereszt előtt, amelyen a bal lator függ. A művészek leginkább sötét színekkel festik meg ezt a keresztet, mivel a bal lator nem keresi a kapcsolatot a középen lévő kereszttel. Úgy viselkedik, mint Krisztus ellensége. Számára a kereszt értelmetlen, csak a fizikai leszállás a keresztről jelentené a menekülést ebből az értelmetlen helyzetből. De nem szállhat le a keresztről. Ez a nem megváltott kereszt, annak ellenére, hogy ilyen közel van Jézus keresztjéhez. Kérdezhetjük magunktól, hány ilyen nem megváltott kereszt van az életünkben? Minden olyan szenvedés nem megváltott kereszt, amelyet nem vagyunk hajlandók elfogadni Isten kezéből, minden olyan élethelyzet, amelyben lázadunk Isten ellen.

A jobboldali keresztet a festők világos színekkel festik meg. A rajta függő lator arcvonásai nyugodtak, megbékéltek. Tudatában van annak, hogy megérdemelte büntetését. Elismeri, hogy Jézus ártatlan. Ez a különbség közte és a bal lator között: a jobb lator keresi a kapcsolatot Jézussal. E kereszt előtt kell elidőznünk, mert ez adja meg a választ a szenvedés fájó kérdésére. Szenvadásünknek csak úgy tudunk értelmet adni, ha felnézünk a kereszten függő Jézusra.

Középen, a két lator között áll Jézus keresztje. Megrendít bennünket ez a kép és a belőle fakadó gondolat: ahol szenvedés van, ott van a közelben Krisztus is. Ha úgy érezzük magunkat, mintha a keresztre lennénk szögezve, elég felemelni tekintetünket és rádöbbenünk arra, hogy ott áll mellettünk Krisztus keresztje is.

A Kereszt titkát azonban Krisztus feltámadása tárja fel véglegesen. Krisztus feltámadása előtt a kereszt a legnagyobb tehetetlenség, reménytelenség és szégyen jele volt. Krisztus feltámadása után a Kereszt a remény, a győzelem és a szeretet jelévé vált. Amíg tart a történelem, az emberek végtelen tömege menetel a jobb és a bal lator keresztje irányába. De az idők végeztével csak egyetlen kereszt marad majd meg, a középső, mint az Emberfiának győzelmi jele, amely kettéhasítja az eget napkelettől napnyugatig és bevezeti a benne hívőket az Atya örömébe. De amíg a földön élünk, a kereszt és a szenvedés gyakran titok marad számunkra. Addig az egyetlen megoldás az, hogy felemeljük tekintetünket Krisztus keresztjére. Amikor tekintetünk megáll Jézus szenvedő arcán, akkor a szenvedések más fényben jelentkeznek: ahelyett, hogy lázadnánk, belenyugszunk a szenvedésbe, majd elfogadjuk a szenvedést és felajánljuk azt Istennek. A keresztre szegezett tekintet továbbá elcsitítja lázadó lelkünket, amelyet felháborít a világban uralkodó igazságtalanság. Tudatosul bennünk, hogy semmi sincs elveszve, ha az igazságtalanságban is képesek vagyunk meglátni Krisztus keresztjét.

Mert Jézus is igazságtalan vádak áldozata volt, őt is gyűlöletből szegezték a keresztre. A testi fájdalmak mellett el kellett szenvednie az erkölcsi megaláztatásokat is, a gúnyt és emberi méltóságának lábbal való tiprását. Ellenségei meg akarták semmisíteni Jézust, de Ő, áldozata árán, megváltotta a világot. Ezt a dicsőséget és ezt a fényt akarja adni mindazoknak, akik hisznek benne. Az ünnepi szentmisében tegyük az oltárra a küzdelmeinket, szenvedéseinket, kéréseinket és biztosak lehetünk abban, hogy Jézus Krisztus azokat átalakítja, és értékessé teszi, hogyha bizalommal és hittel járulunk hozzá. Ez az ünnep jó alkalom arra, hogy újra fel-szítsuk a jó szándékot, a tetterekészséget. Tekintsünk az Úr Jézus keresztjére, hogy erőt és kegyelmet nyerjünk mi is az üdvösséges kereszthordozáshoz.

Gyökössy Endre: Így szeresd gyermekedet!

- * Tedd a Bibliádba ezt a levelet, s ha gyermekedért imádkozol, ne felejtkezz el azért könyörögni, hogy hited soha meg ne rendüljön a gyermek Atyjában, akié gyermeked, a teremtés és a megváltás jogán, akinek célja van vele - s veled. S hogy megértsd azt a célt, amit Ő tűz ki gyermeked elé - és nem te.
- * Hogy hosszútűró türelmed soha el ne fogyjon gyermekeddel szemben. Hiszen Ő is eltűr téged. Hogy tudj újramezdeni, el nem fogyó szeretettel szeretve!
- * Hogy tudj várni! Várni és újra várni: a megfelelő pillanatra a nevelésben. Olyan türelemmel, ahogy az Atya várakozott a tékozló fiúra.
- * Hogy mindig megtaláld az Ő segítségével a megfelelő szót és cselekvést minden alkalommal, s éppen akkor, amikor kell! Hogy ne mondj, cselekedj se többet, se kevesebbet, mint kell. Nem később és nem előbb, mint amikor kell.
- * Hogy mindig megtaláld a megfelelő büntetést s elkerülhessed azt, ami nemcsak többet árt, mint használ, de amit Ő sem cselekednék!
- * Hogy tudj megbocsátani kevés szóval, vagy szó nélkül - bocsánatért esdve és bocsánatot nyerve.
- * Hogy adjon Isten elég időt gyermekedhez, s te ezt az időt ne használd másra. Hogy megismerd őt legalább úgy, mint földedet, állataidat, szerszámodat.
- * Hogy a gyermek hibáit elsősorban magadban keresd, mert majd' mindig büntársak vagyunk, hiszen tőlünk örököl, lát, hall, és les el mindent.
- * Hogy nevelés közben - te is nevelődjél. Ha kell, gyermeked által. Mert mindig az a nevelő gyermek és szülő közül, aki közelebb van Krisztushoz. S nemegyszer a gyermek áll közelebb Őhöz.
- * Hogy megismervén a gyermeket, örömmondó, evangéliumhirdető szülője legyél. Mert az evangélium örömhír. Csak így emelheted át testi-lelki nehézségein. Csak így gondolkod majd rád szeretettel, akkor is, ha már nem leszel e testben.
- * Hogy a hosszútűró türelem és szeretet mellé adjon megértő tapintatot, hogy megérezzed fájdalomyszerzésre nem szabad fájdalomszerzéssel, dacról dühvel, nevelatlenségre gorombasággal, szívtelenségre hidegséggel válaszolnod. Mert a hasonló csak fokozza a hasonlót, míg a szeretet felold. Az öröm: gyógyít. A jóság: fölemel. Mert Jézus is így cselekednék!
- * Hogy mindig le tudd győzni magad, amikor úr akarsz lenni az Úr helyett. Hogy bálvány ne légy otthonodban. Hogy soha el ne felejtsd: Néki növekednie kell, neked pedig alábbszállanod.
- * Hogy vegye el a kaszárnyahangot és beszédet, hogy megtanulhass Jézustól röviden, világosan, melegen, szívvel beszélni gyermekeiddel.
- * Hogy gyakran legyen erőd az 1. Korintusi levél 13. fejezetében leírt szeretet himnuszának mérlegére tenni szülői szeretetedet, mert ez az Ige. Jézus azonnal megmondja az így kérdezőnek: hol a baj. De azt is - újra és újra -, hogy a mi nevelésünk elsősorban: szolgálat. Mégpedig mentőszolgálat. Odamentés az Orvoshoz, Jézushoz, aki meg istudja menteni gyermekünket. Erre és az örök életre, velünk együtt.



Túrmezei Erzsébet: Pótvizsga szeretetből

A Mester nagy iskolájában
Ma szeretetből pótvizsgáztam
Tanítóm előtt remegve álltam.

Az első vizsgám én elbuktam,
A tételt bár kívülről tudtam,
De gyakorlatilag előadni nem tudtam.

Szerettem én ki engem szeret,
Minden jó embert, akit csak lehet,
De az ellenségemet?!

Aki rágalmaz, kinevet?
Ad mindenféle csúfos nevet,
Gyaláz és megaláz engemet?

Ilyet nem tudok szeretni: - **NEM!**
És ezt húztam ki, ez volt a tételem.
Hogy ellenségemet is szeressem.

Szereted? - kérdezte tanárom,
Az én Mesterem és Megváltóm.
Nem tudom! - hiába próbálom.

Szelíden mondta, de erélyesen:
Pótvizsgára méssz! És ha mégsem
Tanulod meg, megbuksz egészen.

A szeretet nehéz tétel.
A legtöbben ebben buknak el,
Mert aki bánt, azt is szeretnünk kell.

De Mesterem tovább tanított,
Különóra hívott,
Szeretetével sokat kivívott.

Mutatta kezén, lábán a sebet,
Hogy mennyit tehet a szeretet,
Eltűri a kereszt-szegeket.

Eltűri a gúnyt, gyalázatot,
Töviskoronát, nehéz bánatot.
A dárdaszúrást, mit értem kapott.

Megrendültem egész szívemben.
Hát a szeretet ilyen végtelen?
Tanítóimtól tanulni kezdtem.

Megnyerheted vele úgy lehet,
Hogy ő is megtér, hogy ő is szeret,
Ha látja a te szeretetedet.

Így tanított, szívem felrázta.
Látta, hogy hajlok a tanításra.
Szeretetét szívembe zárta.

És most pótvizsgáztam belőle,
Ott volt ellenségem is,
Gúnyos megjegyzést kaptam tőle.

De én szeretettel feleltem,
S e szeretettel őt megnyertem,
És a pótvizsgán általmentem.

Tovább tanulok, tovább megyek.
Vannak szeretet egyetemek,
Magasak, mégsem elérhetetlenek.

Mert más tudományt, sokat tanulhatok,
Megcsodálhatnak, úgy vizsgázhatok,
De ha szeretet nincsen bennem
Semmi vagyok.



G y e r m e k o l d a l

Egy férfi és a kutyája sétálnak egy úton. A férfi élvezi a tájat, mikor ráébred, hogy Ő már halott...

Emlékezett arra, amikor haldoklottés akkor hirtelen az is beugrott neki, hogy a mellette sétáló kutyus is, már évek óta nem volt az élők sorában. Azon kezdett el gondolkodni, vajon hova viszi őket az út, amin sétálgatnak. Egy idő után elértek egy magas, fehér falhoz. Drága márványnak tűnt. Hosszú sétány vezetett fel a domb tetejére, ahol egy magas boltív húzódott, ragyogva a napsütésben. Mikor elsétáltak a boltívig, akkor látták a hatalmas és lenyűgöző kaput, az oda vezető út pedig mintha aranyból lett volna. Megindultak a kutyával és ahogy közelebb értek, észre vettek egy asztalt az egyik oldalon, ami mögött egy ember ült.

Mikor még közelebb értek az emberhez, a férfi megkérdezte:

- Elnézést, - megmondaná, hogy hol vagyunk, kérem?
- Ez a Mennysország, uram! - válaszolt az ember.
- Remek!

Kérhetnénk egy kis vizet? - kérdezte a férfi.

- Természetesen, uram. Jöjjön csak be és azonnal hozatok egy pohár jeges vizet Önnek - invitálta be az ember és a kapu elkezdett megnyílni.

- Bejöhet a barátom is? - kérdezte a kutyusára mutatva.

- Sajnálom, uram, de állatokat nem engedhetek be.

Az utazó gondolkodott egy pillanatig, majd megfordult és visszament az útra a kutyussal együtt, hogy akkor inkább folytatja útját. Újabb hosszú séta és újabb magas domb után elérkeztek egy földútra, ami egy farm kapujához vezetett. Ez a kapu úgy nézett ki, mint amit soha sem zárnak be. Kerítés sem volt.

Ahogy közeledtek a kapuhoz, észrevettek egy fának támaszkodó embert, aki épp olvasott.

Ahogy közeledtek a kapuhoz, észrevettek egy fának támaszkodó embert, aki épp olvasott.

- Elnézést, uram, kérhetnénk egy kis vizet? - kérdezte a férfi.
- Persze, ott egy kút, - jöjjenek be! Érkezett a válasz.
- A barátom is bejöhet? - kérdezte az utazó, a kutyusra mutatva.
- Természetesen! Van egy tálka a kút mellett - bólintott az idegen.

Beléptek mindketten és megtalálták az öreg kutat meg a tálat. Az utazó megtöltötte vízzel, hosszan ivott, újra töltött és letette a kutya elé. Mikor mindketten eleget ittak, visszasétáltak a férfihoz a fa mellé. - Mi ez a hely? - kérdezte az utazó.

- Ez a Mennysország - válaszolt a férfi.
- Ez furcsa! Egy fickó lentebb ugyanezt mondta!
- Úgy érti az arany út a márvány kapukkal?... Neeem!!!! Az a pokol!
- Nem bosszantja, hogy így megtévesztik az embereket?
- Dehogy. Örülünk neki, hogy előre kiszűrjük az olyanokat, akik hátra hagynák a legjobb barátjukat.



Tudod-e, hogy honnan vannak e sorok?

„Őseinket felhozád
Kárpát szent bércére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére.”

Tudod-e, hogy ki is az a Bendegúz, akinek a vérei, azaz leszármazottjai vagyunk?

Atila hun király apja volt Bendegúz, aki Uldin király fiaként, Oktár és Ruga testvérével triumvirátusban kormányozta a Kárpát-medencébe visszatért hunokat.

Tudod-e, hogy a jelenlegi nemzeti színű zászló 150 éves múltat tekint vissza?

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc idején, közmegegyezéssel a francia trikolor mintájára az árpád-sávós zászló két alapszínét zölddel kiegészítették.

Tudod-e, hogy mit jelképez az EU zászló?

- Alapszíne: Szűz Mária köpenyének kék színe.
- A 12 sárga ötágú csillaga: Szűz Mária koronájának tizenkét csillaga.

Elvész a nép, ha nincsen tudománya

A röpke nyári szünidő után már
Ím, újra hív és vár az iskola:
Hívó szavára elindul a bátor
Tanulni vágyók végtelen sora.
Van köztük gyermek, ifjú s minden korból.
Hozzájuk küldöm most ezt a dalom:
- Buzgó erővel és vas-szorgalommal
Tanuljatok! A tudás: hatalom!

A könyvek poros fedelét törölni
Buzgón siet több próféta-diák
Oda, ahol meg lehet találni a
Szent küldetésre hívó iskolát.
"Elvész a nép, ha nincsen tudománya" -
Mondotta Isten, s zengte völgy, halom.
Buzgó erővel és vasszorgalommal
Tanuljatok! A tudás: hatalom.

Ha sok-sok titkot már ismerni tudtok,
Megértitek a legmélyebb csodát:
Csupáncsak Isten, Aki teremtetten,
Tárhatja fel a csodák nagy sorát!
Tágabb látásra is szomjasan törjön,
Ki elmélyül a tudásban nagyon:
Tanévnyitáskor új erővel, bátran
Tanuljatok! A tudás: hatalom!

Kincset gyűjt az, és rozsdá meg nem fogja,
Moly se eszi és el se vehető;
Ki tud, az előtt kitárul az Élet,
S elérhető a legmesszebb tető!
Az új tanévnek halk csengői szólnak,
Kinyílt a nagy, eddig bezárt terem.
Kik szorgalommal tanulni akartok,
Koronázza utatok győzelem!

(Kárász Izabella)

Albert Einstein megható levele lányához

Albert Einstein egyszer egy levelében, melyet lányának címzett, megfogalmazta, mi is valóban az Univerzum ereje: A szeretet, ami mindent felülmúl, tudhatjuk meg az írásából.

Amikor a relativitás elméletét indítványoztam, nagyon kevesen értettek csak meg, amit pedig most felfedek az emberiség előtt, az ugyancsak a világ félreértéseibe és előítéleteibe fog ütközni.

„Kérlek, addig őrizd meg ezeket a leveleket, ameddig csak szükséges, évekig, évtizedekig, ameddig a társadalom eléggé fejlett nem lesz ahhoz, hogy el tudja fogadni azt, amit alább kifejték.

Létezik egy rendkívüli erő, amelyre, legalábbis máig, a tudomány nem talált formális magyarázatot.

Ez az az erő, amely mindent magába foglal és irányít, ami az Univerzum minden egyes jelensége mögött áll, és amit még nem azonosítottunk. Ez az univerzális erő a szeretet. Amikor a tudósok az Univerzum egyesítő elméletét megfogalmazták, megfélekeztek a legerősebb láthatatlan erőről.



A szeretet a fény, amely bevilágítja azokat, akik adják, és azokat, akik kapják.

A szeretet gravitáció, mert az embereket egymáshoz vonzza.

A szeretet erő, mert megsokszorozza a jót, és esélyt ad az emberiségnek arra, hogy ne pusztuljon bele saját vak önzőségébe.

A szeretet kibontakozik és megnyilvánul.

A szeretetért élünk és halunk meg.

A szeretet Isten és Isten a szeretet.

Ez az erő mindent megmagyaráz és értelmet ad az életnek.

Ez az a változó, amelyet túl sok ideje megtagadtunk, lehet, hogy azért, mert félünk a szeretettől, mert ez az Univerzum egyetlen energiája, amelyet az emberi lény még nem tanult meg kénye kedve szerint irányítani.

A szeretet leírására egy egyszerű helyettesítést alkottam meg, az egyik leghíresebb egyenletemben. Ha az helyett, elfogadjuk azt, hogy a világot meggyógyító energia kifejezhető a szeretet és fénysebesség négyzetének szorzatával, akkor arra következtethetünk, hogy: a szeretet a létező legerősebb erő, mert nincsenek határai. Az emberiség azon kudarcá után, hogy irányította és felhasználta az Univerzum többi forrásait, amelyek végül ellene fordultak, igen sürgető lenne egy másfajta energiaforrásból töltekezni...

Ha azt akarjuk, hogy fajunk túléljen, ha fel akarjuk fedezni az élet értelmét, ha meg

akarjuk menteni a világot annak minden tudatos élőlényével, akkor a szeretet az egyetlen válasz. Talán nem vagyunk még készek szeretetbombát létrehozni, egy elég erős szerkezetet, ami elpusztíthatná a bolygót romboló gyűlöletet, hiúságot és kapzsiságot.

Mindezek ellenére, minden egyén magában hordoz egy kicsi, de erős szeretetgenerátort, amely energiája arra vár, hogy kiszabadítsák.

Amikor megtanuljuk felajánlani és elfogadni ezt az Univerzális energiát, drága Lieserl, akkor ki fogjuk tudni jelenteni, hogy a szeretet mindent legyőz, hogy bármit túlél, mert a szeretet az élet esszenciája.

Mélységesen bánom, hogy nem tudtam kifejezni mindazt, ami a szívemben van, ami egész életemben csendesesen dobogott érted.

Talán túl késő bocsánatot kérni, de mivel az idő relatív, szükségét érzem elmondani neked, hogy szeretlek, és te juttattál el a végső válaszhoz! Édesapád.”

Isten tekintetét közvetíteni

„...és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon.”

Jelenések könyve 22,4

Egyszer meglátogattam egy embert, aki valamikor az egyház aktív tagja volt. Egy lemez-házikóban élt, minimális bevétellel, az alkohollal küszködve, mindenkitől elhagyatva. Elmesélte életét, tönkrement házasságát, csalódásait, keserűségeit. Mikor a legnagyobb szüksége lett volna támogatásra, azok is cserbenhagyták, akiket barátainak gondolt. Egyedül egy valaki állt ki mellette, egy lelkész (az a lelkész, aki akkor nekem mentorom volt). Mikor a mesélés ezen szakaszához ért, könnybe lábadt a szeme:

– Te Tamás, az az ember olyan volt, mint Jézus!

Amikor olyanokkal találkozunk, akik gondjaikkal, nehézségeikkel, megpróbáltatásaikkal küszködnek, vajon kit látnak bennünk? Az ítélkezőt, aki azt mondja: „Ez a dolog azért történt veled, mert...”? Vagy esetleg a tudálékost: „Én már korábban is megmondtam neked, hogy...”? Netán az érzéketlen flegmatikust: „Ugyan már, mit kell egy ilyen apróság miatt így összeroskadni?”

Az embereknek nem kegyes ítélkezőkre, tudálékos vallásoskodókra van szükségük. Ők Isten arcát keresik. Őt azonban egészen addig nem láthatják meg, amíg Jézus el nem jön értünk az ég felhőin. Ezért itt a földön nekünk kell közvetítenünk Isten tekintetét. Az embereknek rajtunk keresztül kell érezniük a Mindenható együttérzését, szeretetét és megértését. Ma reggel is eldönthetjük, hogy kit fognak látni bennünk. Legyünk az emberek számára Jézus!

SZŰZ MÁRIA, MAGYAROK NAGYASSZONYA, MAGYARORSZÁG FŐPÁTRÓNÁJA

Az ország az Ő ajándéka, de Szent István végrendeletével öröksége, családja és birtoka is... Meggyökerezett tiszteletét hirdetik az ország alkotmányjogi kincsei: a Szentkorona, a koronázó palást, az országzászló is. Ezen a Mária-kép jóval idősebb, mint lobogónk hármasszíne. Pecsétjeink, bélyegeink, okleveleink, Máriás pénzünk, hónapjaink, szombatjaink és munkakezdő fohászaink róla beszélnek. Tisztelői, vallói közt vannak királyaink: Szent István, Szent László, IV. Béla, III. Endre, Károly Róbert, Nagy Lajos, II. és III. Ferdinánd, III. Károly, Mária Terézia; nagyjaink: Szent Gellért, Hunyadi (ki kardja markolatára a szentolvasót fűzte), Báthory, Esterházyak, Pálffyak, Koháry, Zrínyiek, II. Rákóczi Ferenc.

Buda visszafoglalásakor a vár fokára Szűz Máriás zászlót tűzött az elsőként felkúszó magyar Mária-kongreganista Petneházy Dávid. Az országot hivatalosan négyszer is felajánlották a Nagyasszonynak 1038-, 1317-, 1693- és 1896-ban.

Olyan útmutatóink, tanítóink oltották szívünkbe nevét, mint Szent Gellért, Temesvári Pelbárt, Pázmány, Prohászka, Tóth Tihamér, Bangha.

A magyar költészet, ima- és énekvilág, számtalan Mária-kegyhelyünk és zarándoklataink, a nép áhítata beszél róla.

A nemzet létkérdése: a „lenni vagy nem lenni” felörvénylett előtte mindegyre: a kereszténység fölvetelén, mikor István és Gellért emelte magasra Nagyasszonyunk tiszteletét; Muhinál és Mohácsnál és végig dúlásokon, mikor népünk százezreit vitték rabszolgának, hullottak el a hit védelmében... „Nagy ínségben lévén így szólít meg hazánk: Magyarországról, édes hazánkról, ne feledkezzél el szegény magyarokról!”

Az ország pénze 1848-ig Mária képét viseli. Protestáns erdélyi fejedelmeink, Bocskay, Bethlen, a két Rákóczi György csakúgy Máriásokat veretnek, mint a katolikus II. Rákóczi Ferenc. Amikor ő megindul hadaival „Istenért és szabadságért”, Máriás zászlók alatt vonul, pedig kurucain többsége nem-katolikus. Kiáltványa, a *Recrudescunt* 100 sérelme közt ott van, hogy Bécs elvitte a pócsi könnyező Mária-képet, s már nem imádkozhat előtte a magyar. Ezt a kiáltványt a nem-katolikus Ráday Pál szövegezi! A nagyhatalmú Szűzhöz esdekelt gyöngye esendő népünk szüntelen: Élet, édesség, reménység.

(Mindszenty József 1946. május 25-i Mária-évi beszédéből)

Ilyen 900 éves töretlen nemzeti hagyományt szentesített hivatalosan is XIII. Leó pápa, mikor 1896-ban, a honfoglalás ezeréves évfordulóján, „Magyarok Nagyasszonya” ünnepet rendelt el október 8-ra. Azelőtt augusztus 15-én, „Nagyboldogasszony”-kor ülték (mint neve is jelzi), mert 1038. augusztus 15-én halt meg Szent István, koronáját és országát Isten Anyja, Mária oltalmába ajánlva. Immár ezer év - és ezer évi fönnmáradásunk - a bizonyága, hogy a Szűzanya ezt elfogadta, vállalta.

Az Oltáriszentség Miatyánkja

Mi Atyánk! Aki az Oltáriszentségben valóságosan jelen vagy, szenteltessék meg a Te Neved.

Ismerje meg minden ember ezt a nagy Szentséget és itt elrejtőzött végtelen Szeretetedet.

Szentelje meg szívét és életét mindenki azzal, hogy élő hittel megismer és megszeret Téged.

Jöjjön el a Te országod, az Oltáriszentség országa, és minden lélek hódolva imádjon Téged isteni Szereteted fönséges Titkában. Teljesedjék a Te

szent akaratod, hogy minden ember imádjá e csodálatos Kenyér színe alatt Istenségedet és Embersége-det. Sokasodjék az imádók és az áldozók száma szent asztalod előtt, hogy minél többen megízlelhessék a mennyei gyönyörűségek előízét. Miként az Eg angyalai szent örömmel énekelnek a szeplőtelen Bárány előtt, a mi lelkünket is járja át isteni jelenléted kimondhatatlan gyönyörűsége.

Add meg nekünk mindennapi kenyerünket, a legfölségesebb Oltáriszentséget! Add, hogy valahányszor magunkhoz vesszük, mindenkor méltóan fogad hassuk. Add, hogy az égi Kenyér mindenkor lelkünk gyönyörűsége és a bűn kísértései ellen oltalmunk legyen. Bocsásd meg bűneinket, melyeket az imádandó Oltáriszentség ellen elkövet-tünk. Érezzük, hogy tiszteletlen viselkedésünkkel, lanyha, szórakozott és közönyös szentáldozásainkkal megbántottunk Téged.

Bocsásd meg bűneinket, miként mis is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket a kísértésbe, soha ne fogyatkozzék meg hitünk a legfölségesebb Oltáriszentség iránt. Távol legyen tőlünk minden kételkedés a Te isteni jelenlétedben, szentségi méltóságodban. Szabadíts meg minket minden gonosztól, minden bűntől, de főként a méltatlan és szentségtörő áldozástól, a hitetlenségtől és erkölcstelen élettől.

Szentségi Jézus! Kérünk add meg nekünk mindezeket és kegyelmesen hallgass meg minket . Amen.

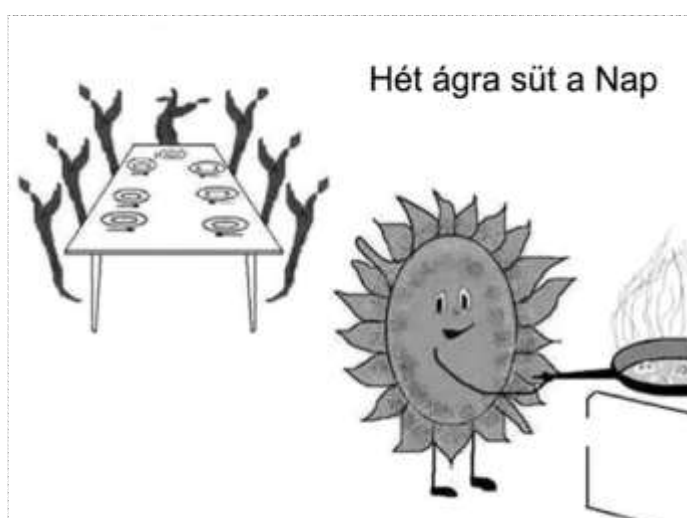


Az egyedül-létből az együtt-létbe Nagymarosi Ifjúsági Találkozó

2017. október 7-én rendezik meg a következő Nagymarosi Ifjúsági Találkozót, amelynek programjai ez alkalommal az imádság köré szövődnek majd. Az őszi találkozó főelőadását Nagy Bálint jezsuita atya, a magyar jezsuita rendtartomány hivatásigazgatója tartja. Meghívólevelében kifejti: az imádság nem magányos gyakorlat, hanem egy olyan belső otthon, amelyben személyes tér nyílik a teremtető Istennel való találkozásra.

Amitől magyar vagy...

- * Amikor szereted a Túró Rudit, de nem igazán tudod elmagyarázni a külföldieknek mi a csuda az, amíg ki nem próbálták.^{[1][2]}_[SEP]
- * Amikor a vonat még el sem hagyta az állomást, de te már eszed a házi szendvicsed (egy fél paprika vagy paradicsom van benne és többnyire rántott hús).
- * Amikor egy 79 km hosszú tavat (Balaton) Magyar Tengernek hívsz, és keresztben átúszod.
- * Amikor tudod, mi a Hortobágy és Hollókő és Pannonhalma, Aggtelek, Tokaj-Hegyalja, a pécsi ókeresztény sírok: a világörökség részei.
- * Amikor házi rétest eszel, amit a konyhaasztalon nyújtottak, tele mákkal, vagy túróval-mazsolával, vagy meggyel, vagy almával, vagy káposztával.
- * Amikor mindenkinek elmondod, hogy a Rubik kocka is magyar találmány. Meg minden más is, a szódavíz is beleértve.
- * Amikor gyerekként folyton sárgarépát kellett enned, és arra a kérdésedre, hogy miért, a szüleid azt válaszolták, - azért, hogy jobban tudjál fütyülni.



Szentmise szándékok október hónapban

- | | |
|---|---------|
| 1. A Brassói család +tagjai | (8.00) |
| | (11.00) |
| +Burik Béla 6. évf., Szeder Jánosné 5. évf., +Szeder János, +Kriger István,
+Borbély Pál, +Burik szülők és +Hozzá tartozók | (18.00) |
| 2. +Turai Mihály, neje +Brancs Teréz és +Károly fiuk | |
| 3. +Turai Mihály, neje +Brancs Teréz és összes +Hozzá tartozó | |
| 4. +Gáspár és +Mária szülők, és +Gáspár fiuk | |
| 5. +Soproni szülők, +István fiuk, és összes +Hozzá tartozó | |
| 6. +Turai és +Brancs szülők | |
| 7. | |
| 8. +Rusznay Mihály, neje +Veres Julianna és összes +Hozzá tartozó | (8.00) |
| | (11.00) |
| +Mándó József és +Mándó Józsefné szülők | (18.00) |
| 9. A „Csodálatos Anya”rózsafüzér (Molnár Istvánné) csoport élő Tagjai | |
| 10. A „Csodálatos Anya”rózsafüzér (Molnár Istvánné) csoport +Tagjai | |
| 11. Kovács Mihály, neje +Gróf Anna, +Szüleik és összes +Hozzá tartozó | |
| 12. +Nagyszülők | |
| 13-14. | |
| 15. +Pup Józsefné, +Férje és összes +Hozzá tartozóik | (8.00) |
| | (11.00) |
| +Szöllős János, neje +Brancs Anna, fiuk +János és összes +Hozzá tartozó | (18.00) |
| 16-17. | |
| 18. +Turai Ilona, +Esztergomi János és összes +Hozzá tartozó | |
| 19. +Barna László, neje +Hovanyecz Anna, vejük +Bódi Lajos, +Szüleik és
+Nagyszüleik | |
| 20. +Kundra László, neje +Stógl Anna és +Hozzá tartozók | |
| 21. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért | |
| 22. +Tupi Pál, neje +Madarász Teréz, +Gyermekeik és +Hoffmann István | (8.00) |
| | (11.00) |
| +id. Lovicska István, neje +Kundra Terézia, +László fiuk, +Nagyszülők | (18.00) |
| 23. +Gróf László és összes +Hozzá tartozó | |
| 24-27. | |
| 28. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért | |
| 29. <i>Az egyház község októberben +Hívei</i> | (8.00) |
| +Zalai Szilvia 12. évf. és +Nagyszülők | (11.00) |
| | (18.00) |
| 30. | |
| 31. Hálából a kapott kegyelmekért | |

Imádság tanévkezdésre: Istenünk, Mennyei Atyánk, áldd meg gyermekidet, akik megkezdték az új tanévet. Többek most mentek először iskolába. Add, hogy egészségesen növekedjenek, ki-ki adottságának mértékében. Növeld bennük a kedvességet és a jóságot, hogy egymással szeretetben éljenek és családjuk Veled együtt örömeiket leljék bennük, Krisztus a mi Urunk által. Amen.

Tudás vagy bölcsesség „Ha valaki közületek bölcsességben szenved hiányt, kérje Istentől, aki szívesen ad mindenkinek, anélkül, hogy a szemére vetné, és meg is kapja, csak hittel kérje, egy csöppet sem kételkedve.” (Jak 1, 5)

Tudás, vagy bölcsesség? A kettő nem ugyanaz. Sokszor elgondolkodunk, de jó lenne mindent, sok-sok mindent tudni. Kémiából, matekból, földrajzból. Jó lenne a világ legokosabb emberének lenni. Érdekes, hogy Isten a bölcsességet sokkal nagyobbnak tartja. Tanulni lesz időnk. Egy egész örökkévalóság áll majd rendelkezésünkre. De a bölcsességet most kell megszereznünk. És hogy hogyan? *A példabeszédek könyvében (2,1-7) ez áll:* „Fiam! Ha megfogadod beszédeimet, és parancsaimat magadba zárod; ha füled figyel a bölcsességre, és megértésre hajlik a szíved; igen, ha bölcsességért kiáltasz, és értelemért emeled föl szavad; ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod, akkor megérted az Úr félelmét, és eljutsz Isten ismeretére. Mert az Úr ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik. Az igazaknak valóságos jót tartogat, pajzsot a feddhetetlenül járóknak.”

- A bölcsesség útja az, hogy nem félünk hibázni. (Paulo Coelho)

- Az okosság nem bölcsesség. Az okosság készség, idegrendszerbeli és értelmi fürgeség. A bölcsesség az igazság, a megnyugvás, az elnézés, a tárgyilagosság és a beleegyezés. (Márai

Sándor)

- Ősi bölcsesség, hogy mielőtt beszélni kezdünk, érdemes megfontolni, hogy amit mondani akarunk, az: igaz-e? Lényeges-e? Jóindulatból fakad-e? (Popper Péter)

A szilasligeti kápolnában - minden hónap első péntekén 17.00 órakor gyóntatás és áldoztatás van.

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 18.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **18.00**

Okt.- hétköznapi 18.00

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**